

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžik/3/2018
Identifikačné číslo spisu: 1015201934
Dátum vydania rozhodnutia: 30.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015201934.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavaleca, PhD. a z členov JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľ) : G. C. T., L. X, XXX XX R., zastúpeného: advokátska kancelária Škubla & Partneri s.r.o., so sídlom Digital Park II, Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/286/2015-82 zo dňa 23. mája 2017, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom n e p r i z n á v a právo na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.
Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Rozhodnutím č. KM-TO-2015/003179-004 zo dňa 08.07.2015 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“) tlačový odbor Kancelárie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „povinná osoba“), postupujúc podľa § 15 ods. 1, 17 ods. 1 a 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“), nevyhovel žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií, ku ktorej pripojil nepodpísaný dokument s názvom „Vyhodnotenie bez podnetu na trestné stíhanie“ označený ako č. p. PPZ-106-14/BPK-Z-OPC-2009 (ďalej aj „dokument“) a uviedol, že mal byť vyhotovený operatívnym pracovníkom

Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii - západ (Trenčín) (ďalej len „ÚBPK“) dňa 21.01.2010 a mal sa týkať operatívneho preverovania informácií v súvislosti s podozreniami zo spáchania viacerých trestných činov vo v súčasnosti označovanej tzv. kauze Gorila, pričom žiadal o :

a) potvrdenie / vyvrátenie, že pôvodcom dokumentu je ÚBPK;

b) uvedenie, či dokument je plne alebo čiastočne totožný s dokumentom s názvom „Vyhodnotenie bez podnetu na trestné stíhanie“, ktorý mal byť vypracovaný ÚBPK pod č. p. PPZ-106-14/BPK-Z-OPC-2009 dňa 21.01.2010; v prípade čiastočnej obsahovej totožnosti žiadal o uvedenie častí, ktoré sú totožné, prípadne uvedenia odchýlok medzi pripojeným dokumentom a dokumentom ÚBPK č. p. PPZ-106-14/BPK-Z-OPC-2009 zo dňa 21.01.2010;

c) v prípade, že ÚBPK nebol pôvodcom predmetného dokumentu ani z časti, prosil o uvedenie, kto je alebo bol pôvodcom tohto dokumentu a prípadne aj v akej časti.

2. Povinná osoba v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia uviedla, že tým, čo má byť predmetom požadovanej informácie, nedisponuje vo forme, ktorá je pre informáciu podľa zákona o slobode informácií vyžadovaná a právne ustálená, t. j. absentuje obsahový prejav zachytený a existujúci vo vonkajšom svete. To značí, že nejde o informáciu ako obsah písomností, alebo informáciu v elektronickej podobe alebo informáciu ako zvukový záznam a podobne. Žiadosť tak smeruje svojou stavbou k vytváraniu záverov a stanovísk, ktoré v momente podania žiadosti nejestvujú a nenachádzajú svoj reálny výraz navonok. Povinná osoba odkázala na § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií a v nadväznosti na pojem „informácia“ konštatovala, že požadovanými informáciami nedisponuje za súčasne splnenej podmienky, že nemá vedomosť o subjekte, ktorý by žiadané informácie k dispozícii mal.

3. Písomným podaním zo dňa 31.07.2015 podal žalobca rozklad proti fiktívnemu rozhodnutiu o neposkytnutí informácií zo dňa 13.07.2015, tvrdiac, že v uvedený deň márne uplynula lehota na vybavenie žiadosti o sprístupnenie informácií, na základe čoho došlo v zmysle § 18 ods. 3 zákona o slobode informácií k vydaniu fiktívneho zamietavého rozhodnutia. Zároveň podal rozklad proti prvostupňovému rozhodnutiu o neposkytnutí informácií zo dňa 08.07.2015, tvrdiac, že rozhodné pre posúdenie povinnosti sprístupniť požadované informácie nie je to, či sú subsumovateľné pod pojem „informácia“, t. j. či existujú vo vonkajšom vnímateľnom svete, ale to, či by ich sprístupnením nebola povinná osoba nútená vykonať intelektuálne náročnú činnosť. Považoval za celkom bežné (pokiaľ žiadateľ nežiada sprístupniť kópiu celého dokumentu), že povinná osoba v momente podania žiadosti ani nemá fyzicky informáciu, ktorú žiadateľ žiada sprístupniť. Z pohľadu vytvárania novej informácie je v zmysle právnej judikatúry podľa žalobcu dôležitá miera intelektuálnej náročnosti, ktorú povinná osoba musí vynaložiť, aby požadovanú informáciu žiadateľovi v odpovedi sprístupnila. Ak pôjde o intelektuálne náročnú činnosť, potom by jej sprístupnením došlo k vytvoreniu kvalitatívne novej informácie, ktorou povinná osoba v momente podania žiadosti nedisponuje. Naopak, pokiaľ nepôjde o intelektuálne náročnú činnosť, potom k vytváraniu novej informácie nedochádza, ale ide len o jednoduché spracovanie odpovede na žiadosť.

4. Keďže mierou intelektuálnej náročnosti odpovede na žiadosť sa povinná osoba v rozhodnutí nijako nezaoberala, je z tejto skutočnosti podľa žalobcu zrejmé, že je rozhodnutie nezákonné. Podľa jeho názoru odpoveď na otázku a), teda či pôvodcom dokumentu bola alebo nebola povinná osoba, si nevyžaduje intelektuálne náročnú činnosť, keďže túto skutočnosť si povinná osoba môže jednoducho overiť. Pokiaľ ide o informácie požadované pod písmenom b), povinná osoba by pri sprístupňovaní týchto informácií nevytvárala nové informácie - nový komparatívny dokument, ale by len postupovala striktnie podľa § 3 ods. 1 v spojení s § 12 zákona o slobode informácií, podľa ktorého je každá povinná osoba povinná sprístupňovať všetky informácie, ktoré má k dispozícii, po vylúčení tých, ktoré sprístupniť nemôže. Pokiaľ teda povinná osoba bola pôvodcom len časti dokumentu, potom bolo jej povinnosťou žiadateľovi uviesť, o akú časť ide, pričom tú časť dokumentu, ktorej povinná osoba pôvodcom nie je, by sa pri sprístupnení vylúčila. Podľa žiadateľa pri akceptovaní výkladu zákona povinnou osobou by táto mohla legitímne odmietnuť akúkoľvek žiadosť, keďže vo vnímateľnej podobe vo vonkajšom svete nemá v momente podania žiadosti žiadnu odpoveď na žiadosť o informácie. V tejto súvislosti žiadateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 7SŽ/158/2003 zo dňa 01.03.2005.

5. Žiadateľ dodal, že vo výrokovej časti rozhodnutia povinná osoba odkazuje na § 17 ods. 1 zákona o slobode informácií, ktorý sa na danú vec nevzťahuje a preto k vydaniu prvostupňového rozhodnutia došlo na základe nesprávneho ustanovenia zákona. Z uvedených dôvodov navrhoval žiadateľ v rozkladovom konaní zmeniť rozhodnutie povinnej osoby a uložiť jej sprístupniť mu požadované informácie, eventuálne rozhodnutie povinnej osoby zrušiť a vrátiť jej vec na ďalšie konanie.

6. Povinná osoba v prílohe listu zo dňa 02.09.2015 predložila vec Kancelárii ministra vnútra Slovenskej republiky na rozhodnutie o podanom rozklade, o čom žiadateľa informovala listom zo dňa 03.09.2015.

7. Rozhodnutím č. KM-OLVS-93/2015/RK zo dňa 16.09.2015 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“) minister vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „správny orgán druhého stupňa“) zamietol rozklad žalobcu proti rozhodnutiu povinnej osoby o nevyhovení žiadosti o sprístupnenie informácií a toto rozhodnutie potvrdil. Správny orgán druhého stupňa sa vyjadril najprv k otázke vydania tzv. fiktívneho rozhodnutia, pričom s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5SŽi/21/2013 zo dňa 21.11.2013 konštatoval, že nakoľko v danej veci došlo k vydaniu aj faktického rozhodnutia (aj keď toto bolo expedované na poštovú prepravu až po lehote ustanovenej v § 17 ods. 1 zákona o slobode informácií), odpadol týmto dôvod existencie fiktívneho rozhodnutia, pretože faktické rozhodnutie má pred fiktívnym pri aplikácii zákona o slobode informácií vždy prednosť, nakoľko účelom zákona o slobode informácií je v čo najkratšej lehote podať požadovanú informáciu (či už sa sprístupní alebo nie) a nie vydávanie fiktívnych rozhodnutí.

8. K faktickému rozhodnutiu povinnej osoby správny orgán druhého stupňa uviedol, že žiadosť žiadateľa smeruje k tomu, aby povinná osoba vytvárala závery a stanoviská, ktoré v danom čase neexistujú, pričom spracovanie a sprístupnenie takýchto informácií zákon o slobode informácií nepredpokladá. Povinná osoba nemusí takéto informácie vytvárať, nakoľko formulácia žiadosti nepredstavuje pre povinnú osobu pokyn, aby komparatívnou metódou vyhodnotila, resp. overila určitý právny dokument vo vzťahu k dokumentu priloženému žiadateľom (v rozsahu 9 strán). V tejto súvislosti správny orgán poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 2SŽo/190/2008 zo dňa 27.05.2009.

9. K odpovediam na otázky žiadateľa pod písmenom a) a b) správny orgán druhého stupňa uviedol, že povinná osoba by musela originálny dokument v celosti porovnávať s dokumentom predloženým žiadateľom, čo znamená overenie každého jedného slova aj interpunkčného znamienka v ňom uvedeného, čo preukazuje, že táto činnosť je vytváranie novej informácie a predstavuje neprimeranú mieru intelektuálnej náročnosti, ktorú by musela povinná osoba vynaložiť, aby požadovanú informáciu vytvorila, pričom vytváranie takejto informácie by bolo opätovne vykonávaním vyhodnocovacej činnosti komparatívnou metódou, čo nepredstavuje účel zákona o slobode informácií. Záverom sa správny orgán druhého stupňa stotožnil s právnym posúdením veci zo strany povinnej osoby, že požadovanú informáciu nemá k dispozícii.

II.

Konanie pred krajským súdom

10. Proti preskúmanému rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote žalobu na Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a navrhol uložiť žalovanému povinnosť sprístupniť žalobcovi požadované informácie, prípadne zrušiť rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov a vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie. K záverom žalovaného o nesplnení podmienok pre sprístupnenie informácií z pohľadu vytvárania novej informácie žalobca zopakoval svoju argumentáciu uvedenú v odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby (body 8-9 tohto rozsudku), pričom trval na tom, že za intelektuálne náročnú činnosť nemožno považovať preverenie, či nejaký dokument bol alebo nebol (prípadne v akej časti) vytvorený povinnou osobou. Mal za to, že pokiaľ aj žalovaný dospel k záveru, že sprístupnenie informácií v bode b) žiadosti vyžaduje intelektuálne náročnú činnosť, mal žalobcovi sprístupniť aspoň informácie požadované v bode a) žiadosti, teda či je alebo nie je ÚBPK pôvodcom dokumentu, nakoľko zodpovedanie tejto otázky nemôže predstavovať intelektuálne náročnú činnosť,

keďže si túto skutočnosť môže povinná osoba jednoducho preveriť s prihliadnutím napríklad na dátum alebo spisovú značku dokumentu. Výklad žalovaného považoval žalobca za nesprávny, priam absurdný, keďže správne orgány pri rozhodovaní žiadosti o sprístupnenie informácií vždy musia uskutočniť činnosť komparácie, pretože porovnávajú požadované informácie s informáciami, ktoré majú k dispozícii a až na základe výsledkov tejto komparácie môžu zistiť, či požadovanými informáciami disponujú alebo nie.

11. Žalobca tiež napadol záver žalovaného, že „žiadateľ účelovo formuloval žiadosť v snahe obísť zákon o slobode informácií, nakoľko si je vedomý, že pokiaľ by prostredníctvom tohto zákona vyžiadal od povinnej osoby sprístupnenie ním uvádzaného materiálu, nebolo by mu vyhovené, pretože by bolo v takom prípade aplikované ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií". S uvedeným názorom žalobca nesúhlasil a tvrdil, že činnosť, ktorej výsledkom bolo vypracovanie dokumentu, nebola uskutočnená orgánom činným v trestnom konaní (§ 10 ods. 8 - 10 Trestného poriadku), táto nebola vykonávaná v trestnom konaní, keďže materiál mal byť výsledkom operatívno-pátracej činnosti pracovníka ÚBPK postupujúceho podľa § 38a a nasl. zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore a nepredstavovala rozhodovaciu činnosť, pretože uskutočňovanie operatívno-pátracej činnosti nie je rozhodovacou činnosťou. Poukázal na to, že operatívno-pátracie informácie nemusia byť vždy utajené, tieto informácie možno utajovať v prípade, ak ich pôvodca má za to, že vzhľadom na záujem Slovenskej republiky ich treba chrániť pred vyzradením, zneužitím, poškodením, neoprávneným rozmnožením, zničením, stratou alebo odcudzením (§ 2 nariadenia vlády SR č. 216/2004 Z.z., nariadenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zozname utajovaných skutočností). Ak by teda dokument obsahoval nejaké „citlivé" informácie s ohľadom na záujmy Slovenskej republiky, tak pôvodca dokumentu mohol dokument pri jeho vzniku alebo dodatočne utajiť v zmysle zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ak tak pôvodca neurobil, potom je nepochybné, že sám nepovažoval informácie uvedené v dokumente za potrebné chrániť pred zverejnením či sprístupnením tretím osobám. Preto podľa žalobcu neexistuje zákonný dôvod pre obmedzenie prístupu k dokumentu, pričom utajením v zmysle zákona o Policajnom zbore sa nerozumeje nejaká neverejná povaha informácií, ale konkrétne utajované skutočnosti v zmysle zákona č. 215/2004 Z.z., čo je explicitná výnimka v zmysle § 8 zákona o slobode informácií.

12. Žalobca taktiež poukázal na skutočnosť, že podľa medializovaného obsahu dokumentu by tento mal obsahovať len operatívne preverovanie skutkových okolností tvrdých v tzv. spise Gorila, najmä formou dožiadaní a vysvetlení, t. j. v danom prípade by sa malo jednáť len o určitú administratívnu činnosť bez použitia akýchkoľvek tajných či iných neverejných prostriedkov činnosti polície. Zároveň by nemal obsahovať ani akékoľvek informácie, ktorých sprístupnením by mohli byť ohrozené akékoľvek trestné konania, keďže podľa dokumentu operatívnym preverovaním nebolo zistené nič významné a predmetné operatívne preverovanie je z tohto dôvodu už niekoľko rokov ukončené.

13. Z uvedených dôvodov žalobca tvrdil, že rozhodnutia žalovaného sú v celom rozsahu nezákonné, pretože vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko neexistovali zákonné podmienky pre nesprístupnenie požadovaných informácií, čím bol žalobca ukrátený na svojich právach v zmysle § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií, čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 17 Listiny základných práv a slobôd, čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

14. Žalovaný v písomnom vyjadrení k obsahu kasačnej sťažnosti navrhol túto ako nedôvodnú zamietnuť, pričom zrekapituloval svoju argumentáciu uvedenú v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

15. Krajský súd po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní vyhlásil dňa 23.05.2017 rozsudok, ktorým žalobu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku sa krajský súd stotožnil so s právnym názorom žalovaného, že tým, čo malo byť predmetom žiadanej informácie, žalovaný nedisponuje vo forme, ktorá je pre informáciu podľa zákona o slobode informácií vyžadovaná a že žiadosť žalobcu smerovala k vytváraniu záverov a stanovísk, ktoré v momente podania žiadosti nejestvovali. Poukázal tiež na rozsudok Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 3Sž/16/2014 zo dňa 01.04.2015, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/190/2012-67 zo dňa

12.12.2013 o zamietnutí žaloby iného žiadateľa o sprístupnenie písomnosti s názvom „Výhodnotenie bez podnetu na trestné stíhanie“ č. PBZ-106-14/BPK-Z-OPC-2009. Konštatoval, že ak nemožno sprístupniť uvedený dokument, potom nie je možné sprístupniť ani informácie uvedené pod bodmi a), b), c) žiadosti, nakoľko ide o porovnanie dokumentu s materiálom, ktorý sa šíril na internete, ako to uviedol žalobca.

III.

Kasačná sťažnosť žalobcu, vyjadrenie žalovaného

16. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas kasačnú sťažnosť a navrhol ho zrušiť a vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie, eventuálne rozsudok zmeniť a zrušiť rozhodnutie žalovaného a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“), namietajúc nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, ako aj z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p. pre nesprávny procesný postup krajského súdu, ktorým malo byť žalobcovi znemožnené, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Nesprávne právne posúdenie veci videl sťažovateľ v závere krajského súdu, že požadované informácie nebolo možné sprístupniť s ohľadom na § 15 ods. 1 zákona o slobode informácií, ako aj s ohľadom na argumentáciu rozhodnutím Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 3SŽi/16/2014.

18. Tvrdil ďalej, že rozsudok je zmätočný, arbitrárny a nepreskúmateľný, pretože krajský súd v odôvodnení rozsudku vôbec neuviedol, na základe akých skutočností dospel k záveru, že žiadosť žalobcu smerovala k vytváraniu záverov a stanovísk, ktoré v momente podania žiadosti nejestvovali, nereagoval na podstatnú otázku, že v zmysle právnej doktríny a súdnej judikatúry je dôležitá tzv. miera intelektuálnej náročnosti, ktorú povinná osoba musí vynaložiť, aby požadovanú informáciu žiadateľovi v odpovedi sprístupnila. Sťažovateľ nesúhlasil s názorom súdu, že odpoveď na žiadosť pod písmenom a) smeruje k vytváraniu záverov a stanovísk, ktoré v momente podania žiadosti nejestvujú, nakoľko samotné zistenie, či ÚBPK je alebo nie je pôvodcom dokumentu, si môže žalovaný jednoducho overiť. Ani tejto námietke sa podľa sťažovateľa krajský súd v odôvodnení rozsudku vôbec nevenoval.

19. Sťažovateľ nesúhlasil so záverom krajského súdu, že požadované informácie nebolo možné sprístupniť, nakoľko Najvyšší súd rozsudkom vo veci sp. zn. 3SŽi/16/2014 zo dňa 01.04.2015 rozhodol, že písomnosť uvedenú v sťažovateľovej žiadosti nie je možné sprístupniť, pretože spadá pod zákonné obmedzenie uvedené v § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií. Poukázal na to, že uvedený rozsudok bol napadnutý ústavnou sťažnosťou, o ktorej zatiaľ nebolo rozhodnuté. Sťažovateľ trval na tom, že činnosť, ktorej výsledkom bolo vypracovanie dokumentu, nebola uskutočnená orgánom činným v trestnom konaní, nebola vykonávaná v trestnom konaní a nepredstavovala ani rozhodovaciu činnosť. Zopakoval argumentáciu uvedenú v žalobe, že ak by v prejednávacom prípade dokument obsahoval utajované skutočnosti, tak právnym základom pre jeho nesprístupnenie by bolo explicitné obmedzenie uvedené v § 8 zákona o slobode informácií, nie implicitné obmedzenie v zmysle zákona o Policajnom zbore. Uviedol tiež, že ak by s ohľadom na uvedený rozsudok Najvyššieho súdu nebolo možné sprístupnenie požadovaných informácií uvedených v bode b), potom by sa obmedzenie uvedené v § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií nemohlo vzťahovať na sprístupnenie požadovaných informácií uvedených v bode a) a c) žiadosti.

20. Žalovaný v písomnom vyjadrení k obsahu kasačnej sťažnosti uviedol, že sa stotožňuje s rozsudkom krajského súdu, ktorý vec správne právne posúdil a na základe zistených skutočností správne rozhodol, keď žalobu zamietol, pričom svoje závery aj riadne odôvodnil. Navrhol preto kasačnú sťažnosť zamietnuť.

IV.

Právne závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej len „kasačný súd“ alebo „Najvyšší súd“) preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), vo veci v zmysle § 445 S.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju podľa § 461 S.s.p. zamietol.

22. S ohľadom na vymedzenie sťažnostných bodov pripadlo kasačnému súdu posúdiť, či sú závery krajského súdu, že informácie neexistovali v žiadateľom požadovanej forme, dostatočne odôvodnené, aby ich bolo možné preskúmať, a či ich z právneho hľadiska možno považovať za zákonné a správne. Vo vzťahu k nesprístupneniu požadovaných informácií z dôvodu rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 3Sž/16/2014 sťažovateľ namietal len právne posúdenie veci krajským súdom, najmä s ohľadom na obmedzenie uvedené v § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií.

23. Zo skutkového stavu v prejednávanej veci vyplýva, že sťažovateľ zaslal povinnej osobe nepodpísaný dokument s názvom „Vyhodnotenie bez podnetu na trestné stíhanie“ č. p. PPZ-106-14/BPK-Z-OPC-2009 zo dňa 21.01.2010 a žiadal o informáciu, či jeho pôvodcom je ÚBPK a či a do akej miery je totožný s dokumentom, ktorý mal byť vypracovaný ÚBPK pod uvedeným označením a číslom, prípadne kto a v akej časti je pôvodcom sťažovateľom predloženého dokumentu. Inými slovami sťažovateľ žiadal povinnú osobu o potvrdenie, či dokument, ktorý bol v čase pred podaním žaloby verejne dostupný na internete a ktorý sťažovateľ predložil povinnej osobe spolu so žiadosťou, je autentickým dokumentom ÚBPK, resp. či a v akom rozsahu je jeho pôvodcom niekto iný.

24. Povinná osoba a správny orgán druhého stupňa informácie nesprístupnili predovšetkým z dôvodu, že ich povinná osoba nemá k dispozícii v žiadanej podobe a žiadny predpis jej neukladá takúto informáciu pre potreby sťažovateľa vytvoriť, s čím sa stotožnil i krajský súd.

25. Judikatúra kasačného súdu nadväzujúca na sprístupňovanie novovytvorených informácií vychádza z toho, že: „Zákon o slobode informácií neukladá povinnej osobe povinnosť na základe žiadosti o informácie vytvárať informácie, ktoré v momente podania tejto žiadosti ešte neexistujú. Býva zložité rozlíšiť medzi situáciou, kedy ide iba o vyhľadanie a zhromaždenie požadovaných informácií a kedy už ide o vytvorenie kvalitatívne novej informácie. Možno súhlasiť s názorom, že rozlíšenie oboch situácií treba hľadať v miere „intelektuálnej náročnosti“ činnosti, ktorá je nutná pre prípravu odpovede na žiadosť o informácie. O vytvorenie novej informácie sa nejedná, ak ku príprave odpovede na žiadosť o informácie stačí iba mechanické vyhľadanie a zhromaždenie údajov, ktoré sa u povinnej osoby nachádzajú a ktoré musia byť vyhľadané v rôznych dokumentoch. Aby bolo možné konštatovať, že ide o vytvorenie novej informácie, musí ísť o ďalšie kvalitatívne spracovávanie týchto vyhľadaných a zhromaždených údajov.“ (sp. zn. 2Sžo/161/2015 zo dňa 23. 08. 2017).

V súvislosti s posúdením, či na základe žiadosti o informácie má povinná osoba spracovať (vytvoriť) novú informáciu, ktorá predtým neexistovala, je teda kľúčová otázka miery intelektuálnej náročnosti činnosti potrebnej na prípravu odpovede na žiadosť o informácie. Sťažovateľ správne v kasačnej sťažnosti upozornil na to, že touto otázkou sa krajský súd prakticky nezaoberal a nevedel, prečo dospel k záveru, že žiadosť smerovala k vytvoreniu dovtedy neexistujúcich záverov a stanovísk. Rovnakou chybou trpí i preskúmané rozhodnutie správneho orgánu druhého stupňa.

26. Napriek tomu, že podrobnejšie zdôvodnenie právneho názoru krajského súdu ohľadom miery intelektuálnej náročnosti spracovania odpovede na sťažovateľovu žiadosť absentuje, vyslovuje kasačný súd nesúhlas s názorom uvedeným v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia, že žiadosť sťažovateľa si vyžadovala overenie každého slova či interpunkčného znamienka v predmetnom dokumente a že takáto činnosť je vytváraním novej informácie a predstavuje tak neprímerane náročnú intelektuálne činnosť povinnej osoby, s čím sa krajský súd v podstate stotožnil.

27. Správne orgány oboch stupňov vo vydaných rozhodnutiach nevedeli, že dokument označený v

žiadosti o informácie neexistuje, alebo že ho povinná nemá k dispozícii. Kasačný súd je toho názoru, že ak povinná osoba disponuje označeným dokumentom, potvrdenia autenticity ktorého sa sťažovateľ žiadosťou o informácie domáhal, potom porovnanie obsahu jeho originálu s textom predloženého dokumentu nemôže trvať viac ako niekoľko minút. Názor, že takýto postup si vyžaduje neprimerane náročnú intelektuálnu činnosť smerujúcu k vytvoreniu nových záverov a stanovísk, je podľa mienky kasačného súdu ničím nepodložený. V tomto ohľade krajský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď konštatoval, že sprístupneniu informácií bránila skutočnosť, že v čase podania žiadosti tieto informácie v požadovanej podobe neexistovali.

28. Kasačný súd dodáva, že len zriedkavo je predmetom žiadosti informácia, ktorú povinná osoba nemusí s určitou mierou kreativity vyhľadať a spracovať pre účely odpovede. Možno konštatovať, že na základe žiadosti o informácie povinná osoba prakticky vždy porovnáva rozsah žiadosťou dotknutých informácií, ktorými disponuje, so špecifickým vymedzením žiadosti, pričom výsledok tohto porovnania dáva odpoveď na otázku, či vôbec povinná osoba požadované informácie má a či na ich výber a spracovanie na podklade žiadosti postačuje jednoduchšia mentálna aktivita konajúcej osoby, alebo či si spracovanie odpovede na žiadosť vyžaduje intelektuálne náročnejšiu činnosť, pri ktorej sa vytvára kvalitatívne nová informácia, ktorá predtým neexistovala. Za intelektuálne náročnú činnosť však v uvedených súvislostiach bezpochyby považovať nemožno jednoduché porovnanie dvoch dokumentov v rozsahu niekoľko strán a posúdenie miery ich totožnosti.

29. Podľa krajského súdu sprístupneniu požadovaných informácií bránil tiež rozsudok Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 3Sž/16/2014, ktorým bola v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1S/190/2012-67 zo dňa 12.12.2013 zamietnutá žaloba iného žiadateľa proti rozhodnutiu žalovaného o nesprístupnení dokumentu označeného v bode 1 toho rozsudku pre prekážku upravenú v § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií.

30. Senát Najvyššieho súdu v rozsudku sp. zn. 3Sži/16/2014 konštatoval: „Výsledky operatívno-pátracej činnosti môžu obsahovať informácie o formách práce kriminálnej polície a o vyšetrovaní a ich zverejnenie by mohlo mať vplyv na činnosť polície. Z uvedených dôvodov senát odvolacieho súdu v prejednávacom prípade videl legitímny záujem na odoprení poskytnutia informácií. Nie je vhodné, aby boli zverejnené informácie o činnosti orgánov činných v trestnom konaní, či iných pracovníkov Policajného zboru SR, a to aj v tých prípadoch, ak nebolo začaté trestné konanie, ak by tým boli ohrozené práva tretích osôb alebo schopnosť orgánov činných v trestnom konaní predchádzať trestnej činnosti, vyhľadávať alebo odhaľovať trestnú činnosť, stíhať trestné činy alebo zabezpečovať bezpečnosť Slovenskej republiky. Utajovanosť operatívno-pátracej činnosti má slúžiť aj na zamedzenie úniku informácií z Policajného zboru Slovenskej republiky. " Svoje závery oprel o právnu koncepciu, že obmedzenie prístupu k informáciám sa nevzťahuje iba na explicitné prípady zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ale aj na zákazy z iných právnych predpisov verejného práva. To podľa jeho názoru potvrdzuje súdna prax, ktorá je v rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu označená ako implicitné obmedzenie prístupu k informáciám, vyplývajúce z iných právnych predpisov.

31. Sťažovateľ svoj nesúhlas s rozsudkom krajského súdu i s citovaným rozhodnutím Najvyššieho súdu opiera o tvrdenie, že činnosť, ktorej výsledkom bol predmetný dokument, nebola uskutočnená orgánmi činnými v trestnom konaní, nebola vykonávaná v trestnom konaní, nepredstavovala rozhodovaciu činnosť a dokument ani nebol rozhodnutím jeho pôvodcu utajený, čo by zakladalo obmedzenie prístupu k informáciám v ňom obsiahnutým podľa § 8 zákona o slobode informácií. Sťažovateľ tvrdí, že podľa obsahu dokumentu nemali byť pri jeho vypracovaní použité operatívno-pátracie činnosti v zmysle § 39 ods. 1 zákona o Policajnom zbore, dokument neobsahoval informácie o takýchto prostriedkoch ani iné informácie, ktorých sprístupnením by mohli byť ohrozené akékoľvek trestné konania. Preto podľa názoru sťažovateľa neexistuje verejný alebo iný záujem na nesprístupnení informácií, najmä ak operatívnym administratívnym preverovaním nebolo zistené nič významné.

32. Krajský súd konštatoval, že nakoľko podľa rozsudku Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 3Sži/16/2014 nemožno sprístupniť informáciu s názvom „Výhodnotenie bez podnetu na trestné stíhanie“, nebolo

možné vyhovieť a sprístupniť informácie v sťažovateľovej žiadosti uvedené pod bodmi a), b), c), nakoľko išlo o porovnanie tohto dokumentu s materiálom, ktorý sa podľa sťažovateľa šíril na internete.

33. Z argumentácie sťažovateľa vyplýva, že ňou brojí predovšetkým proti záverom rozsudku Najvyššieho súdu vo veci 3SŽi/16/2014, podľa ktorých existuje legitímny záujem na nesprístupnení dokumentu ako výsledku operatívno-pátracej činnosti policajných orgánov aj v prípadoch, v ktorých nebolo začaté trestné stíhanie, ak by tým boli ohrozené práva tretích osôb alebo schopnosť orgánov činných v trestnom konaní predchádzať trestnej činnosti, vyhľadávať, odhaľovať a stíhať trestnú činnosť, alebo zabezpečovať bezpečnosť Slovenskej republiky, k čomu by v dôsledku sprístupnenia dokumentu mohlo dôjsť. Závery uvedeného rozsudku boli podrobené i testu ústavnosti, keď Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením II. ÚS 330/2017-34 18.05.2017 odmietol ako zjavne neopodstatnenú sťažnosť Advokátskej kancelárie Škubla & Partneri, s.r.o. proti postupu Najvyššieho súdu a jeho rozsudku sp. zn. 3SŽi/16/2014 zo dňa 01.04.2015.

34. Podľa názoru senátu kasačného súdu v prípade, že pôvodcom sťažovateľom označeného dokumentu je ÚBPK, potom by potvrdením jeho autenticity nepriamo došlo k jeho sprístupneniu a tým aj k sprístupneniu údajov z operatívno-pátracej činnosti polície, ku ktorému už Najvyšší súd v citovanom rozsudku zaujal nesúhlasné stanovisko. To by prakticky znamenalo revíziu právoplatného rozhodnutia kasačného súdu, ktorý z vyššie uvedených dôvodov rozhodol o tom, že samotný dokument s ohľadom na jeho obsah nemožno sprístupniť. Takýto postup považuje konajúci senát kasačného súdu za neprípustný, keďže o tej istej právnej otázke, ktorá už bola posúdená skorším rozhodnutím kasačného súdu, nemôže byť vydané rozhodnutie s odlišným právnym posúdením. To platí aj za situácie, že sa zmenila osoba žiadateľa i forma a štylizácia žiadosti, pretože na právny dôvod obmedzenia prístupu k predmetným informáciám tieto okolnosti nemajú vplyv.

35. Ako jediná výnimka z viazanosti právnym názorom vyjadreným v citovanom skoršom rozsudku Najvyššieho súdu by do úvahy prichádzalo postúpenie veci veľkému senátu (§ 22 ods. 1 písm. a/ S.s.p.). Pre tento postup však konajúci senát nevidel dostatočný dôvod, nakoľko pri rozhodovaní vo veci nedospel k odlišnému právnemu názoru.

36. Vzhľadom na uvedené dospel senát kasačného súdu k záveru, že rozsudok krajského súdu je vecne správny, pokiaľ sa opiera o závery skoršieho rozsudku Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 3SŽi/16/2014 konštatujúce zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného o nesprístupnení dokumentu, pretože tieto závery sú plne aplikovateľné i na prejednávaný prípad. Preto napriek nesprávnosti v právnom posúdení veci v časti uvedenej pod bodmi 26-28 tohto rozsudku kasačný súd postupoval podľa § 461 S.s.p. a kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

37. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačnom konaní mu nepriznal právo na náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168 S.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.